

havde været Præst og Præsten General, saa forskjellig forekomme disse Skrifter mig at være baade i Form og Indhold. Det ærede Medlem for Selvingør (Thomsen) siger, at Fienden, naar han vil forsøge en Landgang, efter hans fulde Overbevisning første Gang ikke vil kunne iværksætte den, vel at mærke ikke, naar vi have de Kampstibe, som han omtaler, men disse Kampstibe ere akkurat de samme som dem, der ere foreslaaede af Hvertallet; deri er der altsaa ingen Forskiel. Man siger, at det er ikke muligt at iværksætte en Landgang for Fienden paa ringere Tid end i Løbet af et Døgn, idet han ikke paa ringere Tid kan landsætte det nødvendige Materiel og Personel; men inden 16—18 Timer vil hele vor Hær kunne være tilstede. Han tvivler derfor ikke om, at Angrebet første Gang vil blive tilbageslaet; derefter siger han, at derved vilde vor Hær være saa svækket, at den ikke vilde kunne modstaa det næste Angreb, og derfor slutter han ogsaa med, at Kjøbenhavn bør befæstes. Men deraf vil det klarligen fremgaa af de af mig fremsførte Data, at Mindretallet med dets Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Avermoes), i Spidsen er i Strid saavel med Regjeringen som med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen). Svad man end siger, sige de militære Medlemmer, naar jeg undtager Regjeringen, som ogsaa maa være i Besiddelse af Sogkundskaab, at Kjøbenhavns Befæstning det er det eneste Ord, de have at sige, og det Gnesste, som i Virkeligheden kan være godt. Men naar man saa spørger: Kan Landet derved virkelig forsvares, maa man desto værre sige, at den Erkjendelse, man maa komme til, er, at hvorledes vi end ruste os eller ikke, kan det være gavnligt at komme ud af den Illusion, at vi i Virkeligheden ikke ved Magt kunne fikre vort Land. Forskjellige Medlemmer af Hvertallet og Mindretallet betragte Foranstaltningerne efter deres egne Ord som kun værende istand til at udsætte Danmarks Undergang nogle Dage eller Uger, naar Kjøbenhavn kan blive befæstet. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds er endog saa forsigtig — og deri gjør han vel —, at han siger, at det kommer an paa, hvad Land der er tilstede i Kjøbenhavns Befolkning, naar Beleirningen indtræder. Han nævne 1658—59 og pegede til den Tid; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det gaar virkelig ikke an at sammenligne 1658 med Nutiden. Dengang var der en anderledes, om jeg saa maa sige, ensfoldig Tro til, at Menneskekræften kunde udrette Noget, ganske naturligt af den simple Grund, at man ikke kjendte, hvorledes Penge og materielle Midler nu saa at sige beherske Alt. Man henviser til Paris, men Paris havde den Forvisning, at der stod Hære rundt om i Landet, som snart vilde bringe den Seir og snart en anden Seir; men hvad skal

styrke Mødet i Kjøbenhavns Befolkning, naar Hærene først omslutte Kjøbenhavn? Nei, min Overbevisning er det, at ere vi først naaede til det Standpunkt, at Fienden har gjort Landgang paa Sjælland, og Kjøbenhavn er omsluttet af Hære, frygter jeg for er vor sidste Time er slaaet. Naar jeg vil være med til Rustninger — thi jeg vil ogsaa være med til Rustninger, som jeg senere skal komme til at omtale, jeg kunde maasse i visse Tilfælde være med til Mere, end her er foreslaaet — saa gaar jeg ud fra et ganske andet Synspunkt; men det skal jeg senere komme til. Jeg Naar fast, at hvad enten vi følge Hvertallet eller Mindretallet, naar man skal gaa ud fra den blotte Magt som Forudsætning, bliver dog Slutningen, at der kun er Tale om en Forhaling af vort Lands Indtagelse af Dage og Timer. Jeg skal derefter, idet jeg dog siden skal komme tilbage til det, hvorfra jeg gik ud, vende mig i et Dieblit til de af mig nævnte finantzielle, sociale og politiske Elementer, fra hvilke jeg navnlig gaar ud; jeg skal da gaa ud fra en anerkjendt Grundsætning og det er den, at intet Folk gaar til Grunde, uden at det fortjener det. (P. C. Olsen: Hør!). Det ærede Medlem fra Frederiksværk siger „Hør!“, jeg haaber ogsaa, jeg skal blive enig med ham, han er altsaa enig med mig i denne Grundsætning, og det er en Sætning, som jeg tror ikke kan bestrides: intet Folk gaar til Grunde, som ikke fortjener det, intet Folk, som passer sin Opgave, kan gaa til Grunde, det have vi Historiens og Erfaringens Vidnesbyrd for. Men nu kommer Uenigheden maasse mellem det ærede Medlem fra Frederiksværk og mig, nemlig om Opgaven. Nogle sige, at Opgaven er Rustninger og atter Rustninger, en nær Meningsstille af det ærede Medlem har endog ogsaa en Gang sagt, at, „naar vort Land lyder af Krigsmusik fra den ene Ende til den anden, og naar vi ere omskinnede og omstraaede af slesne Sabler og blinkende Kanoner, da er jeg glad“. Dersom det er det, det ærede Medlem mener, at vi skulle gjøre for at naae vor Opgave, er jeg ikke enig med ham; thi det er min fulde Overbevisning, at dersom vi gjorde det, dersom vi kastede alle disse Penge ud — ja et æret kongevalgt Medlem i det andet Thing har endog sagt, at han tvivlede ikke om, at, dersom Forsvarsministrene maatte faae Lov til at raade, vilde deres Jordringer gaa ud paa ikke alene 10, men 100 Millioner om Aaret, og saa vilde det endda ikke være nok — jeg siger, dersom vi gik ind paa en saadan, jeg vil ikke sige Galskab, og dog vilde det være det, dersom vi kom i et saadant Rustningskræseri, da vilde det netop trods det, at vi gjorde Opooffelse, indtil vi bleve fattige, komme til at lyde: Du er veiet og fundet for let, saa vilde vi netop komme til at gaa til Grunde som Folk. Jeg skal nu udvikle, hvad der efter min Mening